

gjort, rører ved Hærlovens Bestemmelser om, at alle, der skal uddannes, skal indkaldes to Gange. Jeg forstaaer ikke Ministeren, hvis han da ikke siger som saa: Nu faar jeg denne Lov vedtaget om en Nedsættelse paa 2 Mill. Kr. paa de ekstraordinære Bevillinger, det vil sige en Udskydelse, og hvis saa Skæbnen skulde forme det saadan, at jeg maa vige mit Sæde og give Plads for en anden, saa skal denne, hvis han vil holde Loven, faa Militærudgifterne til at stige næste Aar, det kan han ikke komme udenom, det er givet. Det vil den højtærede Forsvarsminister ogsaa blive nødt til. Hvis han ikke inden næste Aar kommer med et Ændringsforslag til Hærloven, er det umuligt for ham, at opnaa det, han udtalte Haabet om i sin Forelæggelsestale.

Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse et Par Citater af denne Tale. Han sagde: „Det er en almindelig Nedskaeringsproces, vi nødvendigvis maa ind i for at hele den Overbelastning af offentlige Byrder, som vi har i dette Øjeblik her i Landet, kan blive ryddet til Side.“ — Der er ikke en eneste Byrde, der ryddes til Side ved det Forslag, som den højtærede Minister her har forelagt. Han stryger ikke de 2 Mill. Kr.; er det hans Mening, maa han ændre Forslaget totalt. Derefter siger han, at der vil blive spurgt, om det nu kun er for Aaret 1927—28 eller det vil blive varigt, og han fortsætter: „Man kan altsaa haabe, at Parikronen efterhaanden maa gøre sig mere og mere gældende her, saa det ogsaa kan medvirke til, at man kan holde sig indenfor den finansielle Ramme, som nu bliver lagt.“ Da jeg hørte denne Udtalelse af den højtærede Minister kom jeg til at tænke paa Morten Luther, som i en af sine Forklaringer siger, at naar man hører andre, ogsaa naar det er Modstandere, skal man optage alt i bedste Mening, man skal tro, at de mener, hvad de siger. Jeg har imidlertid uhyre ondt ved at følge dette Ord af vor gamle Reformator, naar jeg hører den højtærede Minister, for jeg skal altsaa tro, at han mener, at han har Haab om, at de Nedskaeringer, som foreslaas paa dette Lovforslag og paa Finanslovforslaget, kan holde i de kommende Aar, hvis Kronen da vel at mærke mere og mere faar den Købeevne, den skal have, nu da den er blevet en Parikrone. Hvor lyder disse Ord vidunderligt, naar der er Tale om Militærudgifterne: at det mere og mere maa komme dertil, at Parikronen bliver en virkelig 100 Øres Krone! Hvorfor hørte vi ikke den Tale, da vi handlede om Tjenestemændene og de gamle?

Da sagde man fra Regeringens Side, at vi har en Parikrone, men nu siger den højtærede Forsvarsminister, at han haaber, det mere og mere maa komme dertil, at Parikronen ogsaa i Danmark kan faa den Købeevne, den har, naar vi køber Sterling og Dollars, et Haab som vi i og for sig alle nærer. Men hvorfor kom dette Haab ikke frem før, og hvorfor understreges det her? Thi det er jo ikke saadan i Dag, at vi har en Parikrone i den Forstand, at vi nu for 60 Ø. kan købe, hvad vi før maatte give 100 Ø. for.

Dernæst siger den højtærede Minister, at han haaber at kunne holde sig indenfor den finansielle Ramme, som nu bliver lagt. Jeg vil haabe for Ministeren, at han selv forstaaer, at dette er umuligt. Den højtærede Minister siger, at han i Aar kun vil indkalde to smaa Aargange, men han har en Lov, som bestemmer, at ogsaa de store Aargange skal indkaldes, to Gange endda, og saa ved den højtærede Minister jo, det er umuligt paa denne Konto at spare i de kommende Aar, hvad han sparer i Aar, medmindre han vil ændre Hærlovens Bestemmelser om de 2 Gange 28 Dage. Men det rører Ministeren ikke det allerfjerneste ved.

Den højtærede Minister udtalte, at jeg her og i Forslaget om et Vagtkorps havde talt om Genindkaldelser, og derfor kunde han ikke tro, jeg mente, at Genindkaldelse af Mandskabet var unødvendig. Det behøvede den højtærede Minister ikke at gaa til Forslaget om et Vagtkorps for at finde, thi det er noget, jeg har sagt adskillige Gange fra denne Plads, at hvis det er Meningen at gennemføre Hærloven af 1922 og man vil give Befalingsmændene, Officererne og Officianterne, den Uddannelse, de bør have, vil det ogsaa være nødvendigt at have visse Genindkaldelser. Derimod har jeg ment og mener fremdeles, at det er overflødigt Aar efter Aar at afholde de store Manøvrer, idet jeg ikke har nogen stor Tro paa, at Mandskabets Uddannelse fremmes særligt ved Efteraarsmanøvrerne. For Befalingsmændenes Vedkommende tror jeg, som sagt, at det nok vil være nødvendigt. Hvis den højtærede Minister derfor var kommet med et Forslag om at begrænse Efteraarsmanøvrerne — ikke afskaffe dem, men begrænse dem — til 1 Gang 28 Dage eller 2 Gange 14 Dage, hvordan nu Ministeren vilde forme det, ja, saa vilde jeg sige: Her er en Besparelse, og her har Ministeren Lov til i god Tro at sige, at han haaber at kunne blive nede paa dette Punkt i de kommende Aar. Men noget saa-